

der er noget dybt trist ved at høre et så ungt menneske være så politisk fordærvet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg stiller mig helt uforstående over for, hvordan det, at Danmark siger, at Taiwans befolkning bør have retten til at bestemme selv, kan fremme nogen som helst konfrontation. Det kommer da an på, hvad Taiwans befolkning beslutter, og det er jo op til dem.

Udgangspunktet er bare, at vi fra Danmark skal have den holdning, at Taiwans befolkning må bestemme selv. Så enkelt er det. Ligesom vi i øvrigt bør have den holdning, at Tibets befolkning skal have lov at bestemme selv.

Nu er det blevet til en diskussion om EU. Jeg ved ikke rigtigt, om det er en diskussion om EU. Jeg ved, det er en diskussion om kræmmermentalitet. Jeg ved, det er en diskussion om, at der er lande, der gang på gang har givet efter over for Kina – også EU-lande, også Danmark – af den simple grund, at det kostede at stå op imod Kina.

Jeg tror ikke, der kommer nogen konfrontation, fordi Danmark står op og siger, at folk har ret til selvbestemmelse. Jeg tror ikke, der kommer nogen konfrontation med Kina på grund af det. Men jeg er sikker på, at konfrontationen kommer, hvis ikke der er lande, der tør stå op og sige, at folk har ret til selvbestemmelse.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jeg er meget enig med hr. Søren Søndergaard i, at det her ikke har noget at gøre med EU, og det er også et svar til hr. Jesper Langballe. Den etkinapolitik, vi snakker om, blev etableret i 1950'erne. Det har altså ikke meget at gøre med EU.

Det, jeg snakker om, er indflydelse og vægt bag ordene. For mig er det da udmærket. Man kan da godt stå og skribe hele eftermiddagen i Danmark om, hvad man har af visioner osv., men det, der interesserer mig som ung politiker, vil jeg sige til hr. Jesper Langballe, er, at mine ord bliver gjort til handling, og at det kan lykkes. Det er udmærket med prædikener, men det nytter bare ikke noget, hvis der ikke sker noget.

Og det, jeg bare ser, er, at vi ud fra den virkelighed, der er, skal bruge vores indflydelse i de internationale organisationer og påvirke dem. Vi

skal gå sammen med andre lande, som har de samme basale værdier, som vi har.

Rent faktisk har EU oprettet et handelskontor i Taipei. Det mener jeg faktisk er et utrolig godt initiativ og en måde at demonstrere på, at man mener noget. Man handler, og man mener faktisk noget med sine ord.

Og jeg vil også sige til hr. Søren Søndergaard, at det jo overhovedet ikke har noget at gøre med kræmmerpolitik. Men jeg vil sige omkring det, om der bliver konfrontation eller ikkekonfrontation: Jeg tror ikke, at der, hvis Taiwans befolkning fulgte hr. Søren Søndergaards opfordring om at gå ud på gaden og sige, at nu ønskede de deres uafhængighed, kom en demokratisk løsning fra Kina. Det bliver jeg nødt til at sige, det tror jeg ikke.

Kl. 17.20

Det er hverken i Taiwans befolknings interesse eller i vores interesse overhovedet at gøre den situation ophedet, tværtimod. Virkeligheden er at forsøge at bruge alle de demokratiske værktøjer, der er til stede. Det er blot det, jeg siger stille og roligt.

Derfor kan jeg ikke forstå, at man kan svinge fanen så højt, når virkeligheden er en ganske, ganske anden.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Hr. Jens Hald Madsen siger, at det ikke nytter at prædike, og det er det, der kalder mig herop – det nytter ikke at prædike, man må se realiteterne i øjnene. Det er jo, som vi allerede har været inde på, en gentagelse af det, der blev sagt under besættelsen. Realiteterne betød altid, at man skulle kalde sandhed for løgn. Her er der tale om et lille, frit demokrati, der ønsker at være et selvstændigt land. Det er undertrykt af et stort, totalitært Kina, der ikke vil acceptere det som selvstændig stat.

Men jeg vil spørge om noget andet, og det er egentlig også det, der kalder mig herop. Jeg hørte hr. Jens Hald Madsen sige, at etkinapolitikken blev grundlagt i 1950'erne. Det vil jeg gerne have en forklaring på. Så vidt jeg ved, stammer det hele fra 1971, da USA's tilnærmelse til Mao-kina på grund af Vietnamkrigen under præsident Nixon førte til, at Kina blev repræsenteret i FN, og Taiwan blev smidt ud og har været udelukket siden. Kan jeg få en forklaring på det med 1950'erne?